Ђачки хоризонти

бр. 13

Ризница дечјег стваралаштва

РЕЧ ДИРЕКТОРА

Постојећа школска година почела је у сасвим измењеним околностима. Поред остваривања образовно-васпитних циљева прописаних законом, ситуација је налагала и спровођење мера које су у функцији заштите здравља наставника, ученика, њихових родитеља и шире заједнице.

Искуство смо имали од другогог полугодишта прошле школске године, када су сви запослени у просвети, тачније у нашој школи, за веома кратко време морали да прилагоде свој рад новонасталој ситуацији. Захваљујући свести о важности образовања и његовог континуитета, и одговорности наставника, претходна школска година је успешно приведена крају.

Наставници и ученици су од првог септембра били у ситуацији да поред учења на даљину, уче и раде у непосредном контакту, онако како су навикли. Међутим, у условима епидемије вирусом Ковид 19, непосредни рад носи многе ризике за здравље свих учесника у процесу. Сви запослени, и наставно и ненаставно особље, придржавали су се свих мера донетих од Кризног штаба, као и мера које су препоручене Упутством о мерама заштите здравља ученика и наставника.

Васпитна улога школе и наставника је у протеклом периоду показала свој значај.

Добра припрема наших наставника огледала се не само у непосредном раду са ученицима, него и у материјалу и смерницама за групе ученика који тог дана нису у школи. Знамо да је жива реч незамењива, али добро припремљеним презентацијама, видео-конференцијским часовима, упућивањем на линкове уз смернице и појашњења, комуникацијом путем вибер групе, наставници су омогућили да ученици што мање осете разлику посредног и непосредног рада.

Сигуран сам да су запослени показали потпуну креативност и да су њихове различите компетенције дошле до изражаја на добробит ученика. Наш колектив је нашао адекватне одговоре на рад у отежаним условима.

Гледано у целини, на основу свакодневне комуникације са колегама, стручним сарадницима, родитељима, ученицима, може се закључити да су реакције ученика и родитеља на квалитет наставе у школи позитивне. Родитељи посебно истичу залагање наставника, који током наставе желе да пруже подршку ђацима.

Великим ангажовањем свих запослених, наставног и ненаставног особља, успели смо да успешно приведемо прво полугодиште крају.

У Врчину,
17.12.2020. године

Директор школе
Добрица Синђелић

РЕКЛИ СУ О ДЕЦИ:

Ако решите све проблеме своје деце, она неће имати других проблема сем вас.
Душко Радовић

Учити своје дете знању, не треба силом, него игром.
Платон

Очекуј од своје деце у старости, што си сам чинио од свог оца.
Питагора

Прве сузе детета су молбе, ако их не спречите, постаће наредбе.
Русо

Паметни родитељи допуштају својој деци да понеки пут и погреше.
Ганди

Деца и сатови се не смеју непрестано навијати. Ваља их пустити и да иду.
Жан Пол

Од памтивека, синови су неразумнији од очева, али срећом, синови постају разумни чим постану очеви.
Меша Селимовић

Ко научи децу да се задовољи малим, оставља им више од богатства.
Народна пословица

Ко живи без деце - не зна за жалости, ко умире без деце - не зна за радости.
Немачка пословица

До пете године дете је твој господар, до десете твој слуга, од десете до петнаесте твој тајни савезник, а затим постаје твој пријатељ или твој непријатељ.
Немачка пословица

Нема мирног детета, ни лепе бабе.
Српска пословица

Човек постаје најближи себи када постигне онакву озбиљност коју има дете док се игра.
Хераклит

Благо бабама и дедама који имају унуке, тешко нама који имамо децу.
Душко Радовић

Има велике сиротиње међу нашом децом којој, сем пара, родитељи ништа друго нису могли дати.
Душко Радовић

Туците своју децу чим приметите да почињу да личе на вас.
Душко Радовић

Свако дете је непроцењиво вредно. Свако је Божје створење.
Мајка Тереза

Мој син је најуспешније дело.
Александар Дима

Живот је кратак, али се живи у деци. У томе је Творац зајамчио нама бесмртност.
Франс

Чувај ме од мудрости која не плаче, филозофије која се не смеје и величине која се не клања пред децом.
Халил Џубран

Уживање у гледању дечје лепоте и среће, чини да моје срце буде превелико за тело.
Емерсон

Дете треба пустити да одрасте брзином која њему одговара. Многи родитељи чине ужасне грешке покушавајући да наметну корак одрастања.
Александар С. Нил

Деца испрва воле своје родитеље, кад порасту, она им суде; никада им не праштају.

Оскар Вајлд

Децу не треба батинама васпитавати. Деца нису бифтек који треба туђи да би омекшао.

Едгар Алан По

Деца нису бојанке. Не можеш да их испуниш својим омиљеним бојама.

Халид Хосеини

Деца су за све људе њихов живот.

Еурипид

Деца нипошто нису блажена. Она су способна да осећају многе сукобе, растрзаност и патњу.

Херман Хесе

Деца - то су наше сутрашње судије.

Максим Горки

Деца су огледало родитеља.

Адам Палмер

Деца су мудра. На љубав ће одговорити љубављу, а на мржњу мржњом.

Александар С. Нил

Деца су огледало родитеља.

Адам Палмер

Дечји живот је попут комада папира на који свако оставља белешку.

Кинеска пословица

Мали људи, које ми зовемо деца, имају своје велике болове и дуге патње, које после као мудри и одрасли људи заборављају.

Иво Андрић

УМЕСТО УВОДНИКА – РАСТИМО ЗАЈЕДНО

Ова публикација је посвећена малим људима чија нас чистота, поверење и неисцрпна енергија обавезују да дамо све од себе да им живот учинимо лепшим и безбрижнијим. Учећи их и сами учимо, помажући им да одрасту обогаћујемо сами себе и постајемо бољи људи. Растемо свако на свој начин, у свом ритму, у висину, ширину, дубину, и што је најважније и најлепше, то чинимо заједно.

Ове године је живот пред нас поставио још један нов изазов, изазов на који нисмо рачунали и који нас је све изненадио. Ипак, уз велики труд, залагање, вољу и ентузијазам ученика, родитеља и наставника, успели смо да превладамо све тешкоће и наставимо ка заједничком циљу; наша деца ће израсти у вредне, поштене и добре људе.

Деца су показала изванредну озбиљност и посвећеност, била су изузетно вредна и креативна. У протеклом периоду настава се одвијала на даљину, ако је на почетку понегде и постојала извесна доза скепсе, она је брзо развејана; видели смо да ми то можемо, јер заједно можемо све. Наравно, ни резултати нису изостали. Овом приликом похваљујемо ученике, честитамо им и објављујемо део њиховог стваралаштва насталог у периоду март-децембар 2020.

РЕДАКЦИЈА

РАДОВИ СА СВЕТОСАВСКОГ ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА

Писмо Светом Сави

Писмо пишем Светом Сави,
светитељској, мудрој глави.

Ја сам само дечак један,
твога знања много жедан.

Па те драги Саво молим,
научи ме да све људе волим.

Покажи ми, свеће, пут,
да не будем никад љут.

Драги Саво, као и ти,
просветитељ бих хтео бити.

Желим да се у нашој школи
књига и знање више воли.

С неба гледај Свети Саво,
чудотворче, света главо.

Како певају теби у част
поносна деца на сав глас.

Песмом славе творца,
славног чудотворца,
земаљског цара,
духовног владара.

Лука Тијаниħ 6/1, друго место

Писмо Светом Сави

Ех, драги Свети Саво,
Дубока наша рано,
О теби се и данас стално прича,
Причају о теби наш деда, ујка, чича.

Заборављен ниси, запамти то,
О теби има песама и прича сто!
Сви те и данас поштују и цене,
Крв ти јуначка протицала кроз вене!

Цркве и манастире многе си дизао,
Помагао си људима где год си стизао!
Твоја великодушност чини доброг човека,
Само да си могао живети до данашњег века!

Моја школа се зове по теби,
Наш драги, Саво Свети.
Твоје име заборављено бити неће,
Оно изазива у нама буђење среће!

Доброћудни наш, Свети Саво,
Ех, само да знаш шта си свету дао!
Дао си свету своје име,
Са њим неће бити зиме!

Анастасија Пешиħ 6/1, треће место

ПИСМО СВЕТОМ САВИ

Земљани пут између високих и наметнутих брда светогорског пејзажа. Изнад мене се налази плаво небо, разапето као платно и прикачено за високе и велелепне планине. Полако се крећем ка манастиру Хиландар, средишту духовног и културног живота средњовековне српске државе. О њему сам слушала као о величанственој задужбини два велика свеца – Светог Саве и његовог оца Светог Симеона.

Просто невероватно! Изненада сам занемела пред оним што ми се указало пред очима. Кроз маглу и сивило, камење једва распознајем, сенку манастира чије се боје зидова растачу у све остале боје. Хиландар не постоји, он лебди изнад неба и земље. Лагани кораци ме воде до мало кривих, шарених и дрвених врата са флекама рђе. Чује се тихо отварање врата, улазим у живу реалну историју, у свет који је данашњи облик почео да добија почетком 12. века. С неком пријатном језом улазим у манастир. Сачекала ме је нема тишина и горење пламичака свећа. Око мене и изнад налазе се ликови светаца, овековечени рукама познатих византијских сликара и сачувани бригом и љубављу монаха. Тог момента ја сам гледајући фреску Св.Саве уронила у прошлост и, нашавши се на црквеној клупи, рука је почела да шара стару хартију и пише писмо највећем просветитељу и творцу српског народа и културе.

Драги Свети Саво,

Ово писмо представља увод на живот, на неустаршивост духа на коме почива вера у Бога. Ово је епоха када хришћанство долази на велика врата. То су речи којима се прослављају и величају Твоја дела и надахнућа. Твоја дела представљају доказ историје да се овај народ увек борио за своје место на карти Европе и завет да му га нико не сме и не може одузети. Прибављањем Царске повеље за градњу Хиландара овековечио си прави почетак самосталне Српске православне цркве, која ће омогућити самосталност државе. Хиландаром је српски народ заветован у славу вере Бога и себе. Твојим делима Хиландар нам показује колико смо вољом саме историје били мишеници и страдалници. Успео си да стекнеш самосталност цркве на најгенијалнији начин, без борбе и крви. Твојим устоличењем за архиепископа 1219. утемељена је и самосталност Српске православне цркве за очување српског народа и његов духовни, културни , економски и сваки други напредак, уградио си темеље на које се ми данас ослањамо. Ти нас опомињеш како да будемо бољи, сложнији и мудрији, чак и онда када се о теби ћутало или шапутало, народ није желео да се одрекне Тебе – свог просветитеља. Онда би се одрекли сами себе и оног најплеменитијег и најчеститијег у себи. Твоја смрт није била крај, она је била почетак и пут за наредне векове, пут којим треба да се иде, да те пратимо као врхунског узора у вођењу државе, цркве, у очувању идентитета, културе, а нарочито чистоте која исијава из православне хришћанске вере. Ти си пример који праведно поступа и када је уследио грађански рат и сукоб између Твоје завађене браће Вукана и Стефана. Ово је путоказ куда треба ићи и ка чему тежити; тек када се помиримо са унутрашњим егом, схватићемо да ће иза нас остати стопе испуњене мудрошћу, баш као и Твоје. Вредности којима си нас учио никада не смемо да заборавимо, а то су: „Ко смо?“ и „Одакле сежу наши корени?“ Јер ми смо део Тебе који и када залута пронађе прави пут, пут праведности и поштења. Поносна сам што сам део српског рода и што ходам твојим стопама, заједно са Тобом.

Одједном је засијао трачак светлости кроз Хиландарски прозор, тргнула сам се и пробудила сам се из своје одлуталe свести, погледала сам фреску Св. Саве и помислила: он је био праведник и светитељ који је чинио добра дела за постојање не само Срба већ и њихове културе, језика и вере. Оставља нам у аманет печат звани крст, који носимо у вечиту борбу између добра и зла. Мотив да останемо, трајемо и сачувамо оно што нам је у аманет оставио, а Хиландар као симбол, мотив и инспирацију о којој ни реч не мора да се прозбори.

Маринковић Марина 8/1, прво место

Писмо Светом Сави

Драги Свети Саво,

Овим писмом ти се захваљујем на свим твојим добрим делима. Посебно што си ти први преносио знање младим људима Србије и због тога данас имаш велике заслуге. Због тебе се млади људи и деца образују у школама. Сигурна сам да ти није било лако да урадиш много тога значајног за будућност и тиме учиниш образовање људи обавезним. Твоја поступања су била јако храбра и одлучна. Заслужан си и за манастир Хиландар на Светој гори који је од великог значаја за православље. Народ те је много волео и поштовао, те си у свакој причи попримио неке моћи. Често си помагао народу и својом мудром главом решавао све њихове проблеме. Људи нису престали да ти верују и да ти се моле и после твог живота.
Срећна сам што си баш ти био зачетник образовања и што си поставио темеље модерног школства какво сада постоји у Србији.

Захвална ученица школе која носи твоје име и тиме се поноси.

Сара Вагић 4/3, прво место

Како замишљам детињство Светог Саве

Много је година прошло од када је Растко Немањић био дете и много тога се променило.
Мали Растко је био син владара и мислим да његов тата није имао времена да буде са њим. Његов тата је морао да води бригу о држави и ратовима, а не о најмлађем детету. Он је имао и два старија брата, али мислим да су и они са њиховим оцем већ ратовали. Тако је Растко био сам. И мислим да родитељи тада нису овако показивали љубав према детету. Као да их је било срамота. И деца тада нису имала играчке као данас, тако да је Растко време проводио шетајући по природи и упознајући свет који га окружује. Делио је своју самоћу са биљкама, животињама, сунцем и приближавао се Богу. Можда је хтео да чистоћу и лепоту природе примени на људима. Да их промени. Ја верујем да, када би Растко наишао на децу која се свађају, он би се потрудио да их помири. Не могу да замислим да се он икада наљутио. Тада је и одећа била другачија. Није имао фармерке и тренерке, него је то била као нека хаљина од материјала који су тада могли да се нађу. Тада су деца од грана правила мачеве и играла се рата. Али он није хтео чак ни у игри да се тога игра. Мислим да је он одувек имао неку светлост у души коју је хтео да подели свој деци и свим људима.
Та жеља му се и испунила јер од малог Растка Немањића постао је велики Свети Сава који је оставио неизбрисив траг.

Тара Андрић 4/1, друго место

Писмо Светом Сави

Свети Саво да ли знаш зашто те волим ја?

Заволео сам те још док си био Растко. Бака ми је читала приче о твом оцу сваке ноћи. Твој отац је стално причао о теби. Да ли се питаш како сам те заволео? Заволео сам те због многих прича у којим си помагао људима. Био си добар, добродушан, свима си помагао. Ја те волим јер си свој живот дао Богу и отворио си многе школе и манастире. Поносан сам што моја школа носи твоје име, Свети Сава. Знај да сваког 27. јануара ти певамо:

„ Ускликнимо с љубављу
Светитељу Сави,
Српске цркве и школе
Светитељској глави....“;

Открићу ти једну тајну, знај да те сва деца воле као и ја. Зато те волим ја, јер си ти наш Растко, Свети Сава.

Данило Живановић 4/1, друго место

Како замишљам детињство Светог Саве?

Како замишљам детињство Светог Саве? На то питање тражим одговор и стварам живописни филм. Ипак, средњи век, и нимало лак живот за једног малог уплашеног дечака.

Читајући књигу о животу Светог Саве, стекла сам утисак о тешком животу. Замишљам и доживљавам његово детињство и упоређујем са својим. Свети Сава је живео у времену када су коњи били превозно средство и јако дуго се ходало. У времену у ком је одрастао није знао ни за аутомобил, авион, чак ни за електрично осветљење. У његовом одрастању није постојао ни телевизор, радио, телефон... а да не говорим о компјутерским игрицама. Није имао никакву забаву те врсте. Замишљам његову собу, велику, кружну,камену, ледену просторију... како спава на простирци и покривен покривачем, направљеним од овчије коже. У њој је подједнако срећан као и ја у својој са удобним креветом, топлим ћебетом и ушушкана као и он тада. Наша детињства се много разликују. Док ходам, не хладним зимским даном, без снега и оштрог ваздуха, он је морао да гази дубок снег до појаса и удише ледени ваздух. Сваке вечери се окупљао око огњишта са својом породицом, како би се грејали и причали разне приче, а бакљу са пламеном користили као осветљење. Ја са својом породицом седим у топлој кући играјући игре и користећи електрично осветљење, компјутерске игрице, гледајући цртане филмове преко кабловске телевизије. За учење користим књиге, свеске, оловке, дрвене бојице...имам своју учитељицу која ме учи. Сава је имао једног писменог човека, у то време калуђера, који га је учио писмености. Свитке и замотуљке од пергамента користио је као књиге и свеске, а гушчје перо као оловку. Имам своје другове и волим са њима да се играм разних дечијих игара, добацујемо лопту, заједно проводимо време у разним нашим егзибицијама. С друге стране, Сава је волео сам са собом бити. Мир и испуњење је налазио читајући у књижници (библиотеци) и у молитвама Богу. Без обзира на далеку прошлост или садашњост, детињство је наше и свако га живи на свој начин. Била су то другачија времена...

Светлост која се никада не гаси, радост која увек сија, у свим школама је наш Свети Сава.

Андријана Станић 4/1, треће место

Новоиздишньи и божиини литерарни конкурс
„У сусрет празницима"

У сустрет новогодишњој ноћи

Време јако споро тече,
у ово новогодишње вече.
Спава ми се, али нисам мала,
надам се да ово није шала.

Ноћ је ипак брзо пала,
а ја још брже заспала.
Дошао је и он,
брз је као авион.

Деда Мраз ми поклон даде
и одједном нестаде.
Ја се пробудих из дремке,
а од њега остадоше само сенке.

Ана Теофиловић 4/1

Чаробна ноћ

Кад дође тај дан,
ми плешемо
и чекамо тренутак тај.

Док чекамо,
ми јелку китимо
и гледамо ватромет
док примамо поклоне.

У топлој кући нашој,
Деда Мраза чекамо сви
и чудимо се где ли си ти???

Анушка Гајачки 4/1

У сусрет Божићу

Децембар је и хладно. Изнад куће се вије бели дим из оџака попут заставе. Ближе нам се празници и наш најлепши празник Божић.

У ваздуху се осећа чаролија и дух Божића. Полако ме обузима магија Божићних црквених песама и литургије. Радујем се окаченим црвеним чарапама за поклоне, јутарњој сечи бадњака у шуми са татом на Бадњи дан, мамином спремању посне богате и раскошне трпезе за Бадњи дан и мрсне за Божић, спремању куће како би што боље дочекали Божић. За време Бадње вечери и Божића цела породица је на окупу и заједно. Увече уласком у кућу, мама нас засипа парицама, бомбонама, кукурузом, житом... Тата је унео сламу коју смо одмах бата, сека и ја растурили. Подови су покривени сламом, баш као и Исус на рођењу. Заборављају се бриге и проблеми, и препуштамо се празничном уживању. Ујутру залажемо Бадњак и изговарамо речи само најбоље за укућане, то ради полаженик-ја. На Божић мама спрема чесницу и ставља парицу у њу, онај ко је пронађе пратиће га срећа целе године. За Божићним ручком је ломимо и сви заједно ручамо. Божић се у мојој породици прославља на традиционалан начин.

Волим Божић јер доноси срећу и радост свакој породици.

Андријана Станић 4/1

Чаробна новогодишња ноћ

Моја породица и ја волимо децембар због Нове године и маминог рођендана, ти дани су нам леп и весели. Од маминог рођендана одбројавамо дане до Нове године, а мој млађи брат ме стално запиткује колико још има до новогодишње ноћи.

Дочек Нове године за мене је увек срећан и забаван дан. У кући је све лепо окићено и весело. Велика шарена јелка на којој сијају беле лампице је занимљива мом брату. Стално покушава да додирне лампице док ја пазим да нам не обори јелку. Мама и тата спремају вечеру и заједно се шалимо. Тај дан смо сви код куће и забављамо се. Причамо шта је било смешно и занимљиво у тој години. Увече изађемо напоље да видимо како са комшијских прозора сијају украси и вратимо се да вечерамо,слушамо музику и причамо. Брат и ја обично тражимо да отворимо поклоне раније. Родитељи нам кажу да се стрпимо и да сачекамо поноћ и да у Новој години погледамо поклоне. Најзад се ближи поноћ, одбројавамо минуте и сви се грлимо и честитамо једни другима. Идемо до прозора и гледамо прелепе ватромете. Сваке године уживам у томе и увек кажем да је то најлепши ватромет који сам видео.

На крају новогодишње ноћи мој брат је уморан и спава му се, али ипак жели да отворимо поклоне. Отварамо их и сви су срећни. Поједемо неки слаткиш из пакетића и са поклоном у руци одемо на спавање. Ујутру сам срећан, али и помало ми буде жао јер је новогодишња ноћ прошла брзо, а следећа је тек за годину дана.

Вања Чарапић 5/2

Нова година и нови ја

Нова година.... Један од празника који не можеш да не волиш. Нормално би се очекивало да сада мељем о неким новогодишњим чаролијама и тим сличним стварима, али једноставно не могу да пишем на тај начин. А сада да пређем на праву тему...

Одмах да кажем, за једну новогодишњу ноћ, дан или чак недељу, не може се променити ништа сем можда празнине нечијег новчаника, а за веће промене треба и више времена, више фокусираности и труда. У сваком случају бих желео да променим штошта код себе, јер наравно нисам савршен. Али неке ствари се једноставно не могу променити, остају ту утемељене шта год да урадиш, једноставно је немогуће, а ту су и ствари које се могу побољшати уз доста труда. Поред тога, постоје ствари и навике које сви колективно можемо променити, као што је лагање, које је у овом свету толико присутно да га ни не примећујемо, постало је као свакодневна рутина која се само изнова и изнова понавља. Та навика се може променити, али је то лакше рећи него учинити. Ако је само један од свих нас искорени, неће бити толико ефекта. Све док постоји једна особа која наставља да примењује ту навику, нема нам спаса, тих особа ће увек бити, све док нормалан народ не изађе из неког дубоког тмурног места у којем се сакрио да не би био повређен и сложно устане, и снагом жеље, воље и слоге сруши такве људе и овај свет направи онаквим какав треба да буде. Поред лагања, треба искоренити и похлепу, жељу за новцем и остале такве ствари...

Али да се вратимо на мене лично. Морам признати, и мени је лагање прешло у неку врсту навике, али се свом снагом трудим да га одбацим што даље од себе, да га одгурнем далеко као што је добар део света урадио са здравим мозгом. Умем често да будем непристојан, нестрпљив, и да се понашам неваспитано (што наравно није случај, моји родитељи су урадили одличан посао), и још доста лоших ствари. Али, по мом мишљењу убедљиво најгора ствар је издаја. Ако једном то свесно урадиш, нема ти спаса. Људе који су то некад урадили, или су такви, треба одбацити од себе у неко тамно, мрачно место у којем ће се осећати као особа којој су урадили тако грозну ствар, да виде како је то бити повређен и усамљен.

И ето тако, прође већ неко време откако људи не мењају ништа и не намеравају да ураде ишта по том питању, али доћи ће време (можда) када се народ буде опаметио и урадио шта треба, а до тада има да се лажемо и издајемо да миле воље.

Мирослав Тимотић 6/3

Чаробна новогодишња ноћ

Снег је почео полако да пада пре неколико дана. Има га баш много, а данас је наставио још од подне. Изашла сам са сестрама напоље и правиле смо Снешка Белића и отиске анђела у снегу. Читаво двориште се испунило вриском и смехом, а полако се појављивао и Снешко. Са прозора нас је гледала мама и уживала. Она не воли зиму и снег и забавно јој је само док нас гледа како се играмо. Тата се игра са нама и спрема санке за санкање.

Дан је био сјајан, смрзле смо се и поцрвенеле од хладноће. Пиле смо топлу чоколаду и брзо се угрејале. Откад знам за себе волим децембар. У нашој породици је тај месец веома узбудљив. Имамо два рођендана, славимо крсну славу и Нову годину. Скоро читав месец имамо госте и уживамо у дружењу. Све смо припремили за новогодишњу ноћ - много укусне хране и слаткиша, филмове које ћемо да гледамо, а јелка је одавно окићена. Када смо завршили вечеру и наместили се да гледамо филм, напољу се нешто чуло, шушкање у почетку, а онда неки чудни звуци. Упалили смо светло и видели само снег. Мислили смо да је можда нека птица или веверица. Вратили смо се филму. Међутим, мало касније поново се чуло шушкање и као да нешто хода по дворишту. Тата је био најхрабрији и приближио се тераси да види шта се чује. Ја сам се сакрила са Василијом иза маме. После неколико тренутака неизвесности, тата се тихо насмејао и прошапутао да сви прићемо. Када сам пришла вратима терасе, остала сам без текста од узбуђења. У нашем дворишту је била срна са ланетом. Дошли су из околне шуме, вероватно у потрази за храном. Безбрижно су грицкали сочне листове ловор-вишње, али мами није сметало. Стајали смо сви као у чуду и уживали у несвакидашњем призору. Виђала сам их и раније издалека, на пропланку, али први пут овако близу и то испред моје куће. Не умем да опишем срећу и узбуђење које сам осетила док сам их посматрала.

Када су шумски гости отишли, нисмо наставили да гледамо филм, већ смо до касно у ноћ причали о овом догађају и присећали се сличних прича које смо слушали од баба и деда. Мислим да ће ми овај догађај заувек остати у сећању као права чаролија. Читав тај дан је био предиван и све се завршило савршено због те чаробне посете.

Петра Свичевић V/2

Чаробна ноћ

Децембар је. Свуда је снег, па и ова ноћ више је бела него црна.

У соби сам и време је за спавање, али сан неће на очи. Окрећем се, обрћем се, па опет ништа. Затворим очи. Не вреди. Погледам и видим сваку грану кроз прозор моје собе. Свака на себи има бели капут од нежних пахуља. Понека шишарка још увек вири и мами веверице. Сви спавају. Устајем и излазим на терасу. Небо је прекривено звездама. Месец покушава да се сакрије иза једног облака, али не успева. Посматрам пут испод куће. Понеки пролазник прође и погледа у небо. Сви коментаришу како је ово чаробна ноћ. Нисам знала о чему је реч, а онда се сетих. Данас се чека Нова година. У том тренутку небо су преплавили ватромети. На хиљаде шарених светала обасјава небо. Свуда се пуца. То је мало од ватромета, а мало од петарди. Животиње су се узнемириле. И пси поздрављају Нову годину. Погледам у небо и мислим да видим кочије и Деда Мраза. Нисам баш сигурна. Хладно ми је. Улазим унутра и одлазим до моје јелке. Моји укућани су се пробудили и честитају једни другима празник. Испод јелке ме чека поклон. Ипак је долазио Деда Мраз. Напокон одлазим у кревет и хвата ме сан. Ово је био дуг дан и чаробна ноћ.

Не заборавите, свака ноћ може бити чаробна, само ако пажљиво посматрате.

Наталија Јанковић VI/1

Нова година и нова ја

Па, како започети... Сваке Нове године правим списак ствари које желим урадити , али ове године ће бити другачије...

На мом списку углавном стоје бесмислене ствари попут: „ Ове године ћу бити најбоља на такмичењу ", или „ Ове године ћу коначно добити кућног љубимца "... Па, ове године схватила сам да те ствари, заправо, нису уопште битне у мом животу. Никаквих списакова неће бити за следећу годину, година ће сама да ми донесе неке лоше и добре ствари. Свака година ме је променила, сваке године сам научила нешто ново, сваке године сам мало порасла и мало сазрела... Углавном, ствари са списка бивају нештиклиране, остављене саме у неком блокчићу са трачком наде да ћу их заправо испунити. Нико није савршен, па тако ни ја и наравно као дете правим многобројне грешке, али у свакој години сам научила понешто из тих грешака и исправљала их у будућности. Можда нисам испуњавала ствари са списка, али сам свакако урадила нешто добро у свакој години, било то и да се извинула неком и загрлила га... Такође и супротно, у свакој години сам нешто веома лоше урадила или рекла, веома лоше поступила или понашала, али барем, признајем. Многи људи немају ту способност, да признају и извине се за оно што су урадили. Њима Нова година и списак тешко помажу... Ако не умеју и не желе да признају нешто и извине се, ако не желе да науче нешто ново из својих грешака и исправе их у будућности, њих Нова година не може променити. Увек ће остати себични и повучени у себе, пуни мржње и похлепе. Једино сами себи могу да помогну. Да се освесте, исправе грешке и промене изнутра. Ја сам се ове године дефинитивно променила у добром смислу, мало одрасла, али пуно сазрела. Схватила сам неке ствари, које можда нисам схватала пре.

На пример, схватила сам да ће свака година донети нове ситуације, промене или особе, али ми ћемо контролисати како ћемо реаговати на њих и како ће оне утицати на нас. Можда нас Нова година мења, али независно од ње, можемо и ми променити себе.

Анастасија Пешић 6/1

Нова година и нова ја

Нова година је магични дан који се дешава само једном у години, и ето, баш на тај дан сам одлучила да се променим. Ја лично обожавам Нову годину, тада стварно осећам да сам пуна среће, љубави и радости, мада недовољно радости. Увек сам била хладна према другима, била сам себична и баш зато сам и одлучила да се променим, а ово је моја прича.

Ћао, ја се зовем Софија, имам 12 година и волим себе и своју породицу. Јесте да могу да будем веома безобразна и ужасно неваспитана према члановима породице, али они знају да дубоко у мени има мрвица среће и поштовања према њима. Нисам имала никакве пријатеље зато што бих се увек свађала и све то, али једном када је дошао тај магичан дан (Нова година), све се тек тако променило. Нешто као да је ушло у мене, тако малецко, али исто тако велико и чаробно. Када су ме родитељи видели, знали су да нешто није било у реду са мном. Почела сам да правим гомилу поклона, да их делим са другима. Знала сам да је то био дух Нове године, нисам могла да верујем да сам по први пут у животу била насмејана, добра и испуњена срећом. Нова година ме је променила толико да сам почела да поштујем друге. Научила сам да волим, да увек будем радосна и поштена. Почела сам истог дана да спремам целу кућу за Нову годину, правила сам колаче, торте, предјела... Једноставно, била сам пуна добре воље, моји родитељи су били тако поносни на мене. Уживала сам у свему томе. Никад више нисам била безобразна или бесна на њих без разлога. Искрено, цела Нова година ме је тек тако променила, била сам поносна на саму себе као што и ви увек треба да будете.

Видите, децо, доброта, љубав и радост увек побеђују, то је тај посебни кључ од срца који се никако не може купити.

Леа Стојановић 5/1

„ ПЕСНИЧКИ СУСРЕТИ ДЕЦЕ И МЛАДИХ 2020“

Андријана Станић 4/1 и Биљана Стевановић 8/2 освојиле су прва места на општинском нивоу такмичења, а друго и треће на градском. Честитамо!

Отишла сам са разлогом

Спаковаћу кофере,
Без пратње и без циља обићи ћу све градове,
Свуда за мном мало моје љубави остаће.
Када ти је не желиш, можда неком послужиће.
Сви странци које сретнем мој тужни поглед приметиће,
Да сам изгубила нешто драго многи мислиће.
Питаш ли се да ли гора од тога истина може бити?
Истина је да ја нисам имала шта изгубити.

На пут сам кренула пуних руку, празних торба,
Без твоје слике и без твојих писама.
Без љубавног романа да ме на тебе сећа,
Јер ти си у сјају сунца и мирису цвећа.

Отишла сам, али не знам да ли ми је лакше
или теже што нисам ни морала да те молим
да за мном не крећеш,
Ни да ме често не помињеш,
Да за мном не патиш,
Да ме у прошлости не тражиш,
Знам да то нећеш радити.
Али оно што је требало
нисам имала снаге изговорити,
Да ме се понекад сетиш
И никада не заборавиш.

Након неког времена схватила сам
да ипак си ми олакшао одлазак.
Са све четири стране света гледам сунчев залазак.
Лакше ми је, а признајем то само сама пред собом,
Лакше ми је, јер отишла сам са разлогом.

Биљана Стевановић 8/2

Да ли ми верујете?

Јуче дуга с'неба пошла,
у моју собу радост дошла.
Бојама њеним зидове шара,
мојој соби чаролију ствара!
-Да ли ми верујете?

Синоћ је звезда бела
баш јако сјала,
да је косу моју
у плаво офарбала!
-Да ли ми верујете!

Ноћас Месец јако сја.
На ухо тихо шапну:
„Волим те ја!"
Подиже руке, гласно тапну,
па од среће опет рече:
„Дођи ћу ти ја!"
-Да ли ми верујете?

Сада киша ромиња,
по жутом маслачку шовиња.
Моја нога боса,
по киши суву траву носа.
Па пчелица мала,
на зумбулу спава!
-Да ли ми верујете?

Андријана Станић 4/1

Трагом српских великана – детаљи са изложбе

Наизглед обичан дан

Сунце је овог мартовског јутра грејало јаче него уобичајено. Ројеви ситних бубица љуљали су се у ваздуху, а голе гране дрвећа окитили су врапци. У ваздуху се осећао мирис пролећа, мирис који у сваком људском бићу буди оптимизам и радост.

Ништа у овом лепом дану не наговештава на опасност која ће нас задесити. Далеко од наше земље, нашег континента, крајем прошле године појавило се нешто што су стручњаци назвали „коронавирус“. Тада се то чинило тако далеко, као да је у неком другом свету, на некој другој планети. Ни слутила нисам да ће та несрећа задесити моју земљу и цео наш континент. Али десило се. Вирус злослутног имена појавио се у Србији, а у околним земљама већ увелико односи животе. У првом тренутку ни ја, ни моји вршњаци нисмо схватили шта нам се дешава. А онда су догађаји почели да се нижу као на траци. Људи озбиљних лица износили су суморне прогнозе. Проглашено је ванредно стање, све у земљи стаје, затвара се. Школе се затварају до даљњег, како рекоше у званичном саопштењу, а незванично то значи до краја школске године. И то је то. Ми, осмаци, мали матуранти, завршили смо наше основно школовање тако напрасно и неочекивано. Нисам могла ни да замислим да је тај петак био наш последњи дан у школи. Више нећемо сести у школске клупе са нашим наставницима. Наставници које гледамо свакодневно на ТВ-у не могу заменити наше наставнике, а кућа није школа. За нас школа је готова, иако оцене нису закључене. И тако, пали су у воду сви наши планови. Да се последњег школског дана традиционално поливамо водом у школском дворишту, да се једни другима потписујемо на мајице. Матурске хаљине нам, по свој прилици, неће требати. Уместо на матури, бићемо у карантину. Сада у овој ситуацији, изолована у четири зида, схватила сам колико волим школу. И наставнике и теткице. И све предмете. Ништа није било проблем. Овај вирус је проблем. Невоља која нас је све довела у исти положај. Често ухватим себе како размишљам о томе да ли је ово одговор природе на човеково понашање, јер људи су постали похлепни, саможиви, без трунке саосећања за друге људе. Такво понашање пренело се и на децу. Непрестано такмичење и борба ко ће купити боље патике, ко ће купити бољи телефон, ко ће где и како летовати. Непрестано разметање материјалним стварима. Зато нас је и задесило зло које не прави разлику између богатих и сиромашних. Сада смо сви у истом положају, затворени између четири зида. Скупа гардероба, обућа и телефони неће нас од овог сачувати. Ово зло подједнако коси и богате и сиромашне. Не прави разлику и не зна за привилегије. Милион наших жеља и амбиција сада се свело само на једну - преживети. Да ово што пре престане. Ружна прошлост коју ћемо се трудити да заборавимо, да однесе што мање живота, да остави што мање последице на човечанство.

А кад прође, из свега треба извући поуку и систем вредности из темеља променити.

Елена Митрић 8/2

Катарина Митрић 4/2

РАДОВИ СА ЛИТЕРАРНОГ КОНКУРСА „ДА ЛИ МИ ВЕРУЈЕТЕ?“

Да ли ми верујете?

Да ли ми верујете
да сам ја велико дете?
Висока на маму и тату,
а скоро сам стигла и
старијег бату.

Да ли ми верујете
да палачинке најлепше
правим,
а и да сто најбоље
поставим?

Мамине ствари већ ми лепо
стоје,
да ли ми верујете
да ће ускоро бити моје?

Кад у школу идем,
плетенице сама правим.
Да ли ми верујете,
да фризуре и од маме боље
направим?

Да ли ми верујете
да је ово што сам написала
све искрено од мене,
јер сам ја ипак једно велико
дете?

Лена Шавелић 4/2

Да ли ми верујете?

Деца често претерују,
али им људи ипак верују.
Тако је и мени стало
да ми верујете барем мало.

Моја лопта високо скаче,
а може и много јаче.
Лети чак до плавог неба
чим помисли да ми не треба.

Међу облацима заврши често,
и мисли, тамо јој је место.
Прескочи дугу више пута
и по небу сама лута.

Пре него што се кући врати,
до музеја она сврати.
Обиђе и торањ на Авали,
па се онда свима хвали.

О, да ли ми верујете?
Нешто ми тако не делујете.
Чудна је, знам, моја лопта
и чуваћу је до краја живота.

Андреа Кељач 4/2

Да ли ми верујете?

Била једна корона,
угасила школска звона.

У Кини се родила,
цео свет заробила.

Због ње много дана
нисмо смели из стана.

Кад кренем из куће,
буде ми јако врућe.

Рукавице на ручице,
а маску на лице.

Чекам дан да у мом крају
чујем само дечију грају.

Све што сада кажем,
ништа вас не лажем.

Да ли ми верујете?

Лука Тијанић 6/1

Да ли ми верујете?

Као мала смишљала сам разне лажи. Многе су ми прошле као истина, а неке су и кад се сазна да су лаж изазвале осмехе.

Често ми је било досадно. Досадиле би ми шетње, игре на компјутеру, прављење торти од блата, прескакање вијаче и разне друге ствари. Онда бих се издвојила и покушала да смислим нешто занимљиво. После неког времена дотрчала бих до неке старије особе и кренула да причам своју причу. Сетим се тако да сам негде била. Најлепше ми је било када са родитељима одем до Лесковца. Тамо бих појела малу пљескавицу, а онда испричала како сам појела најмање три. Од силних додатака које нуде у киоску брзе хране ја бих изабрала све и још додала неке чудне састојке. Па тако испричам да сам једном у пљескавицу ставила месо морске краве. Тада још нисам ни знала шта је то морска крава. Онда испричам како ми је и то било мало, па свратим до посластичарнице и поједем десет баклава, попијем шест лимунада и још додам два сладоледа са све кишобранчићима. У повратку кући ја опет гладна. Свратим до Мека и тамо поједем све са менија. Онда испричам како сам дошла кући и да ме је пуно болео стомак. Слажем да сам морала и код лекара, а да су ми тамо као лек преписали још пуну корпу свежег воћа и три кутије сладоледа. На лицима приметим неверицу, али ја се држим своје приче. Измишљам ја ту успут још свашта. Видим око мене сви се осмехују. Када схватим да не могу више да лажем и да ми не верују, уз осмех само кажем да је то ипак био само сан. Одрасли крену да се смеју и увек ми понуде да нешто поједем уз коментар „ Можда си стварно гладна."

Сва деца би требало да развијају своју машту и понекад нешто и слажу. Није важно да ли одрасли верују или не, важно је само да детињство буде што веселије.

Наталија Јанковић 6/1

Да ли ми верујете?

Да ли ми верујете
Да у месецу мају
Руже у плаво цветају?

Да ли ми верујете
Да лептири лете
Брже од ракете?

Да ли ми верујете
Да пчела мала
На цвету добро одспава?

Да ли ми верујете
Да је тада и дете
Зелено од главе до пете?

Да ли ми верујете
Да сунчеви зраци
Могу да лете као и облаци?

Да ли ми верујете
Да је пролеће стигло
И на ноге све дигло,

И да се цвркут птица чује
Као најлепша музика?
Да ли у све то верујете?

Алекса Анђелковић 3/1

Да ли ми верујете?

Да ли ми верујете
да видех једног зеца
који весело игра,
док му мала зелена жаба
радосно свира?

Да ли ми верујете
да нађох школу за
инсекте,
где уче да се заштите?

Да ли ми верујете
да уочих бактерију,
како покушава решити
мистерију?

Да ли ми верујете
да ни сама не знам
да ли је то сан
или је стварно као дан?

Ана Теофиловић 4/1

Да ли ми верујете?

Јуче дуга с неба пошла,
у моју собу радост дошла.
Бојама својим зидове шара,
мојој соби чаролију ствара!
Да ли ми верујете?

Синоћ је звезда бела
баш јако сјала
да је косу моју
у плаво офарбала!
Да ли ми верујете?

Ноћас Месец јако сја.
На ухо тихо шапну:
„Волим те ја!“
Подиже руке, гласно тапну,
па од среће опет рече:
„Дођи ћу ти ја!“
Да ли ми верујете?

Сада киша ромиња,
по жутом маслачку шовиња.
Моја нога боса,
по киши суву траву носа.
Па пчелица мала,
на зумбулу спава!
Да ли ми верујете?

Андријана Станић 4/1

Да ли ми верујете?

Питам се свете,
да ли ми верујете,
или мислите да ништа не знам
јер сам само дете!

Ја знам кад цвеће цвета,
и знам да је округла планета,
и знам да се сладолед једе лети
и да птица облак прелети!

Али знам и шта је љубав!
Да ли ми верујете?
Љубав је нешто нежно,
љубав је нешто снажно!

Та љубав сваки дан у
исто време отвара врата.
Љубав је мој тата!
Да ли ми верујете?

Андрић Тара 4/1

Да ли ми верујете?

Како су школе без деце
и њихове галаме пусте!
Да ли ми верујете,
да ли ми верујете?

Недостају дружења
и јурњава по школи.
Да ли ми верујете,
да ли ми верујете?

Некада је тешко устати рано,
али ми је драго видети
учитељицу и другаре.
Да ли ми верујете,
да ли ми верујете?

Да ли ми верујете,
школе су на рачунару и ТВ-у,
свако је гледа.
Да ли ми верујете,
да ли ми верујете?

Тијана Чарапић 4/2

Да ли ми верујете?

Да ли ми верујете,
да месец има очи
и да ме гледа сваке ноћи?
Да ли ми верујете,
да звезде имају очи и уста
и сваке ноћи падне једна на мој длан?
Пева и плеше
на мом длану све док
не заспим.
И тако сваке ноћи,
најлепше снове месец ми прати.
Да ли ми верујете?

Данило Живановић 4/1

Да ли ми верујете?

Ја мој свет доживљавам као велику лопту, са разним бојама, као највећу куглу пуну људи и живота. Замишљам да се та кугла стално креће и путује кроз свемир.

Међутим, већ дуже време мој свет је потпуно другачији. Да ли ми верујете да ја дуго нисам видела другу децу, дуго се нисам играла луткама са својом најбољом другарицом. Дуго нисам чула дечији смех и игру. Улице су празне, нема аутомобила ни људи. Да ли ми верујете да је сада све ово чудно? Не могу да видим све моје другаре из разреда, једино могу да их видим преко телефона и лаптопа, као да гледам неку дечију емисију и неку другу непознату децу. Где год да се окренем, видим људе са маскама, као да гледам неки страшан филм. Да ли ми верујете да не могу да загрлим своју вољену породицу? До сада сам сваки слободан тренутак са својом породицом проводила у узбудљивим авантурама и долазили бисмо кући уморни, али срећни. Сада се све наше активности дешавају само у дворишту.

У овом тренутку за мене је то нешто ново, осећам као да се планета окреће у погрешном смеру и да све креће наопачке. Желим да све ово престане, да поново видим све драге особе, моје другаре, да се људи поново крећу слободно и без маски, да се врати живот онакав какав је био и да се моја велика лопта врати на прави пут.

Елена Копривица 4/1

Да ли ми верујете?

Да ли ми верујете да сам знала да летим?
У висине сам ишла, само кад се сетим,
Поздрављале ме птице пернатих крила,
Одједном помислих, што да не будем вила?

Да ли ми верујете да сам била вила?
Ширила сам своја крхка, нежна крила.
Бранила добре душе, чинила добра дела,
Једном помислих, што бих да лутка будем волела.

Да ли ми верујете да сам била лутка?
Сва пластична, једна ми је била откинута рука.
Моја душа заробљена у малом телу,
Желела сам слободу, да будем сирена имала жељу.

Да ли ми верујете да сам сирена била?
Плавим и бистрим морем сам пливала.
Бисере у коси, провидна пераја, светле очи сам имала,
Кад помислих, што да опет не постанем девојчица мала?

Да ли ми верујете да је истина све што сам рекла?
Или је то само била моја жеља велика?
Да знам да летим, да будем сирена, лутка, вила,
Ех, кад бих све то стварно знала и била!

Анастасија Пешић 6/1

Да ли ми верујете?

Тек сам научио
плус и минус,
а одмах ме из школе
отерао вирус.

Какав вирус?
Чудан вирус.
Улази кроз нос.

Како кроз нос?
А преко руку?
Ох, не стајте ми на муку.

Од силнога прања,
кожа руку ми све тања.

Да ли ми верујете?

Ђорђе Тијанић 2/1

Да ли ми верујете?

Неке ствари делују чудно и невероватно, таква је и ова моја прича. На вама је да одлучите да ли ћете ми веровати или не.

Кренуо сам обалом реке и бацао каменчиће у реку, деловало ми је веома чудно то што ти каменчићи нису упадали у воду, него су се котрљали до друге стране обале. Занимало ме је да ли могу да пређем, а да не упаднем у воду. Опрезно сам спустио стопало и схватио да се дешава чудо. Корачао сам реком као да идем по тврдом тлу, моје ципеле су остајале суве, а валови реке су се увијали испред мене. Када сам стигао на другу страну, дочекали су ме тигрови, пријатељски расположени и повели ме у обилазак њихове прелепе оазе. Све унутар ње је било прелепо, али и несхватљиво: тигрови су се дружили са јеленима, мајмуни са змијама, као да је владао мир у целом окружењу. Птице су надлетале и обавештавале све животиње о могућој опасности. Како сам залазио дубље у шуму, све више сам се дивио лепоти. Наишао сам и на водопад у чијој води су се купале рибице и сирене, весело разговарајући. Чим су ме уочиле, уплашиле су се, али им је тигар нешто испричао и онда су наставиле тамо где су стале. Било је предивно искуство видети све то, али ми је тигар рекао да се морам вратити на моју страну пре мрака. Вратио сам се таман кад је сунце кренуло да залази, погледао сам још једном у том правцу, али више се ништа није видело, осим малених свитаца који су светлуцали. Покушао сам да руком додирнем воду, али овај пут рука је потонула, сва чаролија је нестала гашењем дана.

Да ли је то машта или стварност, на вама је да одлучите. За мене је ово предивно искуство, а ако је и машта, онда је ово доказ да машта може свашта.

Стефан Радоњић 6/1

Да ли ми верујете?

Пре неколико дана
понестала мени храна.
Скокнем ја до Хималаја,
кад тамо нека граја.

Питам у чему је фора,
а на челу ми једна бора.
Погледају ме сви у чуду,
као да виде дворску луду.

Кажу побегао је Јети
сада може и да лети,
па се брзо само створи
и на српском он говори.

Прича приче тада разне,
мада мисле да су празне,
али ја им не верујем
можда и претерујем.

На ћилим магични скочим брзо
и на леђа бацим крзно.
По врховима онда летим,
па на снег тамо слетим.

Пронађем Јетија у тами,
а онда схватим нисмо сами.
Ту је и пластична кеса,
а испод чудовиште из Лох Неса.

Разговарам са њима о свему,
брзо нађем нову тему.
Питам: зашто људи шизе?
Зашто изазивају кризе?

Решила сам све проблеме,
кренула назад без дилеме.
Намазала разне креме
и зауставила ово време.

Јети сада срећно живи,
обишао је и торањ криви
заједно са својом Неси
записује све што се деси.

О, да ли ми верујете,
али немојте да претерујете,
јер не знам да ли је била јава,
али је било стварно страва!

Наталија Јанковић 6/1

Да ли ми верујете?

Стално чујем како се каже “нема два иста човека”. А шта је са децом? Е ту тек има разлике. Тако и ја не личим ни на кога. Сам сам свој. Миран, повучен, али и дружељубив. Моји родитељи кажу често и предвидљив. Дете на месту.

И тако будим се ја једног дана, устајем из кревета, а у кући тишина. Мама и тата спавају, брат спава. Наставим да шетам по кући и одем у кухињу. И одједном, јави ми се једна идеја. Спремићу доручак. Узимам јаја и остале намирнице и укључујем шпорет. Док то радим, певам неку песмицу. Све иде сјајно. На прозору видим моју мацу Мицу. Пуштам је унутра и креће прича. Маца ставља кецељу, мути јаја. Затим се окреће да опере шапе и пушта воду. Она скакуће и прска ме. Ја прскам њу. Смејемо се. А јаја? Јаја горе. Вода нам шљапка под ногама. Почињемо да трчимо по кухињи и да вичемо. Ја се сетим да избацимо тигањ кроз прозор. Маца почне да се ваља по поду и да скупља воду. Ја је цедим у судопери до последње капи. Очистили смо све, све се сија. Добро је, све се завршило, нико ништа није приметио. Седамо на кревет, ја мазим мацу, она лиже моју руку. Отварају се врата и чујем како ме мама дозива. Погледам је и почнем да се смешим. Да ли она зна? Не, то што се десило знамо само маца и ја, а сада и ви. Да ли ми верујете?

Ја сам и даље мало дете које за све пита и ништа не ради што не сме.

Лазар Марковић 6/1

Да ли ми верујете?

Много волим шале и волим да се шалим, али пре само неколико дана се мој брат неслано нашалио са мном.

Пре три недеље мој брат и ја смо добили пса Дону. Дона је код нас дошла скоро, али чим сам је видела и помазила, заволела сам је бескрајно. Брат је мени хтео да узврати шалу јер сам се претходних дана доста шалила на његов рачун. Шала коју је он мени приредио је проузроковала много тужних осећања у мени. Та шала је била да је Дона побегла. Када ми је то рекао, одмах сам излетела на улицу и почела да је тражим. Нисам је нигде видела и већ сам мислила да је отишла са неким псима који би могли да је повреде, пошто је она ипак штене од четири месеца. После много тражења, у двориште сам ушла погнуте главе. Дошла сам до степеница моје куће, села и ставила главу на колена. Нисам желела да верујем у то да је Дона побегла, али опет, поверовала сам. Моју срећу што сам добила пса преузела је туга. Кад сам хтела да заплачем, осетила сам да ми неко грицка патику и удара репом. Одмах сам дигла главу и видела мало веће црно штене, крупних очију и мале њушке. Срећно је махало репом. То штене је била Дона, веома срећна што ме види. Одмах сам устала и скочила да је загрлим. Када је брат видео колико сам срећна што је ту, рекао ми је да није побегла, него се само шалио са мном. У том тренутку сам осетила велики бес у себи, али сам успела тамо и да га задржим.

Опростила сам му што је то урадио, али сам му запретила да то више никад не уради. Од тада сам се још више везала за Дону и срећна сам што је то била само шала.

Емилија Дамњановић 6/1

Да ли ми верујете?

Дан је почео као и сваки други. Након доручка и одиграних безброј игрица почео сам да осећам досаду. Како се забавити? Знам! Позваћу неколико другова и идемо у авантуру.

Брзо смо се окупили и кренули. Дуго већ слушамо страшне приче о уклетој кући и тајним пролазима. Коначно смо отишли да то истражимо. Ушли смо у двориште кроз велику металну капију, која је била полуотворена. Трава је била свеже покошена, свуда се налазило цвеће разних боја, чуо се весели цвркут птица. Уопште није деловало страшно. Али... Чим смо се приближили кући, осетио сам неку језу. Сунце је зашло, трава се претворила у коров, цвеће у трње, а цвркут птица у језив шапат. Огромна кућа, сва од камена, у врло запуштеном стању, као да нас је звала да уђемо унутра. Кућа је била пуна старих слика, великих огледала и паучине. Све је било разбацано и сабласно. У једној од соба, испод тепиха, нашли смо скривене степенице. Узели смо лампу са стола и кренули низ степенице. Било је много мрачно и хладно. Што смо више ишли, постајало је све хладније. Степенице су водиле у просторију која је била дубоко под земљом. Ушли смо унутра и видели гомилу лутака. Одједном су се врата залупила. Из фотеље је почео да излази дим, који је растао све више и више и претворио се у много ружног џина који се грохотом смејао.

Тргнуо сам се и погледао око себе. Добро је! У својој сам соби, у свом кревету. Све је било само ружан сан.

Немања Сарић 7/3

Да ли ми верујете?

Био сам годзила на 24 часа и онда сам налетео на зомби апокалипсу.

Они су почели да ме јуре, али ја нисам могао ништа, осим да бежим. И онда сам измислио своја правила за преживљавање:

1. кондиција;
2. шутни га у главу 2 пута;
3. нон-стоп скачи,

итд…

Кренули смо да се боримо, двеста сам их згазио јер сам висок 50 метара, петсто сам шутнуо, а од осталих сам се сакрио. Увече сам се правио да сам зомби. После пола сата сам упао у воду и налетео на морско чудовиште. Оно ме је бацило у ваздух 60 метара. То чудовиште је могло да се креће и по копну и по води. Оно и ја смо се потукли на копну, док нас зомбији нису прекинули. То чудовиште је мрзело дан. Зомбији су нас упозорили на дан, али ми нисмо слушали. Дан је свануо, чудовиште се истопило, зомбији су постали нормални људи, а ја обичан дечак.

Увек слушај зомбије кад ти нешто причају.

Матија Вукчевић 6/1

Један мој несташлук

Када сам била мала правила сам разне несташлуке. Многи су били занимљиви, а ја ћу вам описати један од њих.

Имала сам четири године. Мој тата се спремао да коси траву, а ја сам желела да се играм у дворишту. Од сестре сам кришом узела маказе и сакрила их у џеп. Док сам излазила из куће, у пролазу сам се јавила мами која је у кухињи правила кифлице. Тата је био заокупљен припремом алата за кошење. Сместила сам се испод разгранате крошње ораха и кренула у акцију. Из џепа сам извадила маказе и погледом потражила тату. Он је већ почео да ради и није обраћао пажњу на мене. Почела сам себи да правим фризуру. Желела сам да имам шишке као моја омиљена лутка Лили. Пошто нисам имала огледало, узимала сам насумично праменове косе и секла. Дуго сам се тако забављала. У једном тренутку сам приметила да ми се приближава тата и брзо сам вратила маказе у џеп. Тата је сео поред мене да се одмори. Када ме је помазио по глави рука му је била пуна моје косе. Уплашено је позвао маму која је дотрчала са рукама умазаним од брашна. Тата јој је објаснио шта се дешава и она ми је пришла иза леђа. Брашњавим рукама почела је да вади исечене праменове из моје косе. Тек после неког времена окренула ме је према себи и видела да сам се у ствари шишала. Приметила сам да је веома љута, па када ме је питала где су ми маказе, морала сам да јој одговорим. Одмах ме је казнила. Када сам се погледала у огледало, схватила сам да ми је фризура много гора него што је била, а моја казна је била још гора. Недељу дана нисам смела да дирам маказе.

Сва деца праве несташлуке, али морају да размишљају и о последицама. После сваког несташлука стићи ће казна.

Наталија Јанковић 6/1

МАЛИ ПЕСНИЦИ, СЛИКАРИ И ПРИПОВЕДАЧИ

Растанак

Сваки крај школске године буди одређене емоције и успомене на дружења. Ту се рађају прве симпатије и љубави, ове успомене остаће заувек у нама.

Били смо весели, несташни, помагали смо једни другима и понекад се и свађали. Ишли смо на рекреативне где смо стекли јако лепе успомене и искуства, а тих времена се лако подсетимо уз помоћ слика. Наша наставница Слађа нам је у свему помагала и била увек ту за нас када нам је требала помоћ. Заједно смо се сви као одељење договорили и скупили новац да купимо хрчка. Извлачењем папирића дали смо му име Хрки. Хранили смо га, чували и играли се са њим. На крају недеље га је увек неко од нас носио кући да не би остао сам у школи. Сећам се разних излета, школских прослава и радионица за Ускрс и Нову годину. Последња година четвртог разреда је била најтежа јер смо сазнали да од петог разреда нећемо бити у истом одељењу. Припремили смо учитељици изненађење за које није ни слутила тог дана. Купили смо разне слаткише и грицкалице и направили смо јој букет цвећа са нашим сликама. Њен израз лица тог момента се не може описати, одмах су јој кренуле сузе и била је тужна што се растајемо. Тада смо је сви загрлили.

Често се скупимо и посетимо наставницу и њене нове ђаке, сетимо се старих успомена и сваки пут се одушеви када нас види.

Лена Јеремић 7/3

Један незабораван догађај

Људи на различите начине доживљавају и тумаче своје и туђе доживљаје. Некоме је нешто смешно, а некоме није. Један од незаборавних догађаја је био када сам са својом браћом провела ноћ у кућици на дрвету.

Пре два лета провела сам летњи распуст код своје тетке, тече и брата Ника у Швајцарској. Лепо смо се дружили и забављали, смишљали смо и изводили разне пустоловине. Пред крај нашег боравка, одлучили смо да једну ноћ проведемо у Никовој кућици на дрвету. На наше наваљивање родитељи су нам то одобрили. Нашој срећи и узбуђењу није било краја. Цео дан смо се припремали. Понели смо ствари које су нам биле неопходне: јастуке, простирке на којима ћемо спавати, воду и грицкалице. Једва смо чекали да падне вече. Са првим сумраком смо се попели на дрво и наше преживљавање је почело. Лепо смо се сместили, причали и смешне и страшне приче и играли друштвене игре. Ја као најмлађи члан дружине сам убрзо заспала, док су моја браћа наставила да се забављају. После њихове дуге забаве и чаврљања, одлучили су да спавају, али нису могли, јер се непрекидно чуло некакво шушкање у оближњем жбуњу. Били су уплашени, па су и мене пробудили. Питали су ме да ли бих ја смела да сиђем и проверим шта се то чује. Онако поспана и сањива, сишла сам и одмах се разбудила када сам видела шта се крило у жбуну. То је било једно слатко, мало мече наранџасте боје. Узела сам дрхтаво мече у наручје и заспала са њим на лежаљци...Ујутру сам се пробудила са својом новом најбољом другарицом.

Ово је један од мојих најдражих доживљаја и памтићу га заувек, а на то ће ме подсећати и лепа Мими која ме често поздравља из теткиног наручја.

Јована Јерковић 6/1

Вирус напаст

У овој години проблема има,
Дошла корона , пркоси свима!
На улицама више никога нема,
Као да се апокалипса спрема.

Маске и рукавице носе се свуда,
Овај вирус стварно чини чуда.
Нема руковања, ни грљења,
Постајемо жељни дружења.

Код куће онлајн настава се прати,
Јер корона воли у школу да сврати.
Неком одговара, а неком не
Што не виђа своје наставнике!

И тате и маме од куће раде,
Морају тако плату да зараде.
У несрећи овој има и среће,
Јер се са децом играју чешће!

Пролећни дани брзо пролазе,
А безбрижни још не долазе!
Летњег одмора неће бити,
Зато што корона и даље прети.

Кад научници вакцину створе,
За све нас тад стиже спас
И вирусу овом прети пропаст!

Ишчекујемо жељно тај дан
Кад ће корони доћи крај!

Јована Јерковић 6/1

Лена Јеремић 7/3

Јована Јерковић 7/1

РЕКОНСТРУКЦИЈА: ОЖИВИМО УМЕТНИЧКО ДЕЛО

Дечак с лулом, Пабло Пикасо

Лука Тијанић 6/1

Јан Ван Ајк, Човек са турбаном

Димитрије Јерковић 8/2

РЕКОНСТРУКЦИЈА: ОЖИВИМО УМЕТНИЧКО ДЕЛО

Новак Соколов 6/1

Наизглед обичан дан

Наизглед обичан дан, а заправо толико различит од свих осталих у мом животу. Данас је седми дан након неочекиваног „распуста“ због вируса ковид 19 и осећам се јако збуњено због свега што се овако брзо издешавало.

Нисам желела промене које су се десиле након панике коју су људи створили, учење и домаћи задаци по цео дан. Наиме, имамо и онлајн школу и наставу преко канала РТС3. Кад одслушам часове и урадим домаћи, мој дан се своди на гледање серија у току преосталог времена које имам. Мој „распуст” подразумева касно устајање, здрав оброк за доручак и након тога јутарњи тренинг. Јако сам поносна јер сам напокон убедила себе да се храним здраво. Почела сам редовније да уносим витамине кроз воће и друге намирнице, поготово након појаве коронавируса. Као што рекох, имам јутарњи тренинг како не бих испала из кондиције. Он подразумева трчање које одрадим на Авали, сат времена, као и вијачу и трбушњаке које одрадим код куће. Уз помоћ тренинга испуним себи дан и не осећам се нервозно, плус доводим изглед у ред. Када завршим све обавезе, гледам италијанске и шпанске серије на Нетфликсу. Данас сам завршила једну од њих и даље сам под утиском... Серија је шпанска и зове се „Елит”. Тако се опустим и убијем досаду. У стању сам да будем неколико сати на телефону гледајући их и не досади ми никад. Када завршим то, остатак свог времена проводим причајући са другарицама. Тада ми јако тешко пада што не могу да излазим нигде и много ми је криво што не виђам блиске особе. Данас, као и сваког претходног дана, са својом породицом проводим мало слободног времена. Драго ми је што сам утицала на њих да се здравије хране и воде рачуна о себи, да се крећу и вежбају. Пре неколико сати сам се чула са пријатељима из Италије. Пуно сам потресена због целе ситуације и пандемије, пошто су они у једној од држава које предњаче по броју заражених и умрлих. Код њих је стање све горе и горе, такође им из дана у дан ненормалном брзином расте број заражених.

Сви треба да останемо код куће како би вирус нестао и како бисмо могли да се крећемо без ограничења.

Сара Маринковић 8/2

МАЛИ ПЕСНИЦИ, СЛИКАРИ И ПРИПОВЕДАЧИ

Данашњи дан

Данашњи дан бих издвојила и описала као посебни, савршени дан у животу једне једанаестогодишње девојчице. Дан који ћу памтити дуго.

Ево о чему се ради... Већ дуго имам велику жељу да постанем старија сестра једном бати. На данашњи дан та ми се жеља и остварила. Мама је дошла са посла и сва усплахирена изговорила те магичне речи: "Имаћемо још једну бебу"! Од узбуђења сам почела да вриштим. Ни сада не могу да опишем ту срећу. Толико желим да имам брата, којег би чувала, хранила и све што је потребно. Искрено желим и надам се да ће ми се та бескрајна жеља испунити. Данашњи дан сам такође провела у великом узбуђењу. Ништа ми није било тешко да урадим. Све своје обавезе сам обавила што је најбоље могуће. После завршених обавеза сам узела свог малог пса и одвела га у шетњу. Дуго смо шетали и играли се. Спазила сам жуте нарцисе покрај пута које сам пожелела да донесем мами. Мрак је почео да пада. Ушла сам у двориште и погледала у небо. Све око мене је било толико лепо.

Данашњи дан не може да се понови, данашњи дан је испуњење мојих снова. Данашњи дан је доказ да се жеље понекад и остваре.

Андреа Андрејевић 6/1

Школа какву замишљам и желим

Замисли ово: Прошло је неколико месеци од данас. Враћаш се у школске клупе. Напољу сија сунце, а сутра је субота. Ти и твоји другари седите у пространој учионици, причате и чекате почетак наставе.

Сви толико слични, а опет толико различити. Девојчице носе розе мајице, а дечаци плаве, тако да се сви осећају једнако. Зато што ваши снови не смеју зависити од тога где сте рођени и колико зарађују ваши родитељи. Морате бити изнад страхова, а школа је место где треба да се осећате сигурно. Звук звона говори да настава почиње, сви седе на својим местима и док тихо причају, чекају наставника. Петак је, сутра је субота, радосна вест за сваког ученика. Наставник улази и дечија прича престаје. Пажљиво сви гледају у белу таблу, слушају шта наставник прича. После неколико часова, следи време за одмор када деца изађу у школско двориште, како би ужинала и убацивала лопту у кош. После одмора деца се деле у групе, како би свако ишао на изборни предмет и учио оно што воли. Неки желе да постану глумци, певачи, новинари, сликари и како би више научили о томе иду на посебне часове. Као и деца која више воле спорт, математику и неке друге предмете. Свако има час на ком може више да научи о занимању које га занима. Убрзо следи крај наставе и деца полако излазе из учионице, сви се полако спуштају степеницама у двориште. Остају заједно још неколико минута како би се договорила о томе шта ће радити заједно за викенд. Још једна недеља је прошла, и деца полако могу кренути кући.

Ово је био само један обичан дан у школи без насиља, а са пуно радости.

Ива Копривица 6/3

Један необичан дан

Био је леп и сунчан дан. Била сам са мамом на Златибору. Одушевила сам се природом и њеном лепотом. Сваког дана смо шетале. Брала сам дивље јагоде и пољско цвеће. Чист ваздух нас је мамио напоље.

Једног дана смо пошле у шетњу. У даљини смо виделе везане коње. Било је лепих коња. Видела сам једног који ме је тужно гледао. Можда је необично ово што пишем, али било је заиста тако. И мама је приметила. Човек који је ту био питао ме је да ли хоћу да јашем коња. Била сам срећна. Сутрадан сам отишла да видим коња са тужним очима, али њега није било.

Тај необичан дан ће ми заувек остати у сећању.

Емилија Марковић 6/3

Један мој несташлук

Дечији несташлуци некада немају границе. Некада ти несташлуци могу да буду опасни, а некада су безазлени и смешни. Један такав догађај ћу сада описати.

Генерално, нисам дете које је правило неке велике несташлуке. Мада, као и свако дете, у неколико ситуација сам била несташна. На моју срећу то су били махом безазлени несташлуци, често смешни и забавни. Једну од тих ситуација ћу вам сада описати. Било је лето. Мој тата је заједно са радницима бетонирао двориште. Прво су ограничили даскама део који ће бетонирати, затим су ставили огромне арматурне мреже и онда велико камење. Све време сам се играла поред тате и мајстора. Тата ми је дао дугачко црево да поливам део где ће бетонирати. Осећала сам се поносно и вредно што помажем свом тати. Радови су добро текли, а ја сам своје додељене обавезе испуњавала најбоље што могу. Врло брзо су стигли велики камиони са бетоном, почели су да наливају бетон. Све сам то посматрала са безбедне удаљености и чекала да се заврши наливање бетона. Након извесног времена тата и мајстори су привели наливање крају и спремали су се да ручају. Тата ме је позвао да дођем до њега, што сам и урадила. Онда је тата узео један велики ексер и заједно са мном написао наша имена у свежем бетону. Мало смо се дивили томе што смо написали, а затим су сви отишли да ручају. Ја сам остала сама поред свежег бетона. Тада ми је на памет пала једна генијална идеја: да оставим и отиске својих руку, затим и ногу. То сам и урадила. Поред мене се играо мој пас који се зове Кића. Натерала сам и њега да стане својим шапама поред мојих отисака. То ми се толико свидело, да сам наставила да корачам кроз свеж бетон док ме је Кића пратио. Све време док су мајстори и тата ручали, ја сам се играла и гацала по свежем бетону са Кићом. Један од мајстора је прошао поред бетона и видео ме у сред мог несташлука. Почео је да се смеје и отишао је да позове мог тату. Тата је након кратког времена дошао, као и радници, мама и сека. Почели су сви у глас да се смеју. Нисам схватала зашто се сви смеју, па ми је тата објаснио. Угазио је и он у свеж бетон, подигао ме и извадио напоље. Поново ми је дао црево и док сам прала Кићу и себе, тата ми је објаснио шта сам урадила.

Док су мајстори поправљали мој несташлук, тата и ја смо поново дошли да поправимо наша имена и датум у свежем бетону. И сада кад прођем поред тог дела дворишта, увек се сетим свог несташлука. А када заборавим, на то ме подсети тата.

Катарина Новаковић 6/3

Богдан Петровић 7/3

Бранислав Илић 6/3

Милица Теофиловић 6/1

Николина Дејановић 6/3

Урош Василијевић 7/2

Стефан Вагић 6/3

Један мој несташлук

Свако је бар једном у свом животу направио један жесток несташлук или грешку, због које је кажњен код родитеља, учитеља и томе слично.

Ево једног од мојих најзапамћенијих несташлука. Давних дана, тих најлепших дана, играо сам се са другарима у вртићу. Наиме, наше игре су углавном биле (нама не, али на пример, васпитачицама) чудне. Углавном смо се играли напољу, јер ту је било највише простора и највише занимљивих ствари за игру. Овај пут, играли смо се хватања пчела и оса (јер тада нисмо знали разлику између њих). Имали смо једну ајкулицу, у коју би могао да стане тек један наш малецни прст. Али, то је нама било довољно. Као и увек, наш вођа Воја носио је ајкулицу у рукама и заједно са својим верним поданицима, нама, јурио пчеле и осе. Играли смо се ми тога и других дана, па нам је то постала нова омиљена игра. Иако су нас васпитачице опомињале, па чак некад и кажњавале, ми смо настављали са својом игром. И тако једног дана, васпитачици је понестајало више енергије да нас опомиње, тако да нам је узела ајкулицу и бацила је у контејнер. Била је то бескрајна туга за нас. Али онда... Смислили смо план! Договорили смо се, заједно са вођом, да њега лично заједничким снагама убацимо у контејнер! Пришуњали смо се том контејнеру да нас васпитачице не виде и убацили Воју унутра! Сада је настао највећи проблем о којем нисмо размишљали: како извадити Воју одатле?! Очајнички смо размишљали и размишљали док је Воја јуначки трпео муке и смрад у контејнеру. Онда смо се сетили. Преврнули смо контејнер и заједно са мало ђубрета, испао је и Воја! Брзо смо сво ђубре вратили у контејнер да васпитачице не би приметиле, па весело наставили са својом игром као да се ништа није десило.

Тај догађај сви ми, цела екипа и „Вођа“, памтимо као успешну операцију.

Мирослав Тимотић 6/3

Један необичан догађај

Свакоме се некад десило нешто необично, нешто што не може да објасни људима јер му не би веровали.

У мојој улици постоји једна стара, напуштена кућа. О њој су се причале разне страшне приче и увек сам желео да проверим да ли су тачне. Једне летње вечери мој брат и ја кренули смо у авантуру, да истражимо напуштену кућу. Били смо уплашени због свих прича које смо чули, зато смо се трудили да будемо тихи да не пробудимо духове који су ту живели. Полако смо отворили врата и ушли унутра. Прошли смо кроз све собе, али нисмо приметили ништа необично. Ипак, када смо кренули да излазимо из куће једна црна сенка је протрчала поред нас, а затим је дунуо јак ветар који је залупио врата за нама. Уплашили смо се и потрчали ка нашој кући.

Овај догађај смо дуго препричавали људима у нашем окружењу, али нам они нису веровали. То је нешто најнеобичније што ми се десило, а брат и ја никад више нисмо прошли поред напуштене куће.

Стефан Радоњић 6/1

ШТА МИ ДАЈЕ КРИЛА

Летети, како је то диван осећај само! Бити слободан као птица на грани. Ех, када бих могла да полетим да видим све лепоте овог света!

Слобода је нешто што ми прво пада на памет када кажемо „крила“. Слобода коју осећам сваким удахом. Топлина дома у којем се осећам недодирљиво, слободно и сигурно. Тај осећај ми даје крила уз помоћ којих могу да полетим високо у небо и да осетим сву радост детињства. Неописив је тај осећај слободе. Пожелела бих сваком људском бићу да може да осети радости које му живот пружа. Љубав је још један осећај који значајно утиче на крила која се сваким даном све више шире. Љубав, топлина породичног дома, тренуци среће чине мој живот обасјаним и вољеним. Због тога имам крила као најлепши лептир на свету, украшен свим најсјајнијим бојама света. Велика толико да у једном даху могу обгрлити све оно што моје око види. Волети толико, да се то не може мерити ниједним инструментом на свету. Крила таква да свакога могу одгурнути у царство сигурности.

Сваким даном растемо, па би самим тим и наша крила требало да расту, довољно широко да могу да нас одведу тамо где сигурност и љубав владају.

Јана Маринковић 6/1

Марија Крантић 8/1

Шта ми даје крила?

Када сам добио овај задатак, питао сам маму како наставница може да каже да ја имам крила, када их немам. Ипак сам отишао до огледала да проверим.

Крила ми још нису израсла, али и без њих ја могу да летим у својим маштањима и радим многе ствари. Могу да дохватим најлепшу јабуку са дрвета када ме тата подигне на своја рамена, могу да напишем најлепши састав из српског када ми мама помаже, могу да направим најукуснији колач када ми тетка даје упутства, могу да победим у свакој игрици коју играм са Луком и Аленом када ми мало помажу, могу... Њихова љубав, вера и нада су моја крила да могу да урадим све оно што пожелим, па некада и више од тога. Та крила су сваким даном све већа и већа, а ја све сигурнији у себе и оно што радим.

Нећу дозволити да ми било ко сасече крила. Раширићу их још више како бих остварио своје снове.

Новак Соколов 6/1

ШТА МИ ДАЈЕ КРИЛА

Кад год ми је тешко да урадим нешто, био то задатак за школу или неки кућни посао, сетим се зашто то радим. Не због тога што ми је неко рекао или ме натерао, већ да бих тако помогао себи и другима. Да бисмо били срећни и имали живот окупан радошћу, морамо имати нешто што нас покреће. Као што птице не би летеле без крила, тако и ми не бисмо живели срећно без њих. Али, у нашем случају, крила представљају само метафору за оно што нас покреће и усмерава у ком правцу да идемо.

Та крила код сваког човека изгледају другачије. Код некога су сачињена од жеље за победом, такмичарског духа и помажу му да се бори са конкуренцијом чак и кад се умори од пораза. Код некога су пак прожета саосећањем, емпатијом. У мојим крилима има највише љубави. Љубав према мојој породици, која ме охрабрује и теши сваки пут кад ми је тешко, љубав према пријатељима с којим проводим највећи део дана у школи или љубав према мом кућном љубимцу који ми се увек обрадује кад се вратим кући. То је нешто што ме мотивише да наставим даље после сваког пада. Помоћу тих крила летим безбрижно чак и на великим висинама, иако знам да могу да паднем. Али, такође знам и да кад више не будем горе на небу успеха, већ доле на земљи, и даље ћу поред себе имати људе које волим највише на свету и који ће ме храбрити да наставим. Само због њих се увек вратим горе. Завршавам своје обавезе јер знам да ћу тако усрећити људе које волим и да ћу их учинити поносним. Помажем им кад им је тешко јер не желим се муче и пате. Захвалан сам јер их имам и јер имам ова крила због којих летим овако високо. Знам да ће бити ту и у најтежим тренуцима мог живота. И кад буде хладно, увићу се у њих и она ће ме грејати, јер су сачињена од најтоплијих осећања.

И ако се једног дана моја крила поломе и будем сам на земљи без икога поред себе, потрудићу се да их брзо поправим љубављу према животу, земљи и сунцу које нас греје. Јер у овом друштву само љубав има истинску вредност и само нам она може помоћи. Богатство и лепота су безвредни без љубави која их употпуњује.

Владимир Крантић 7/3

Маша Станоев 7/3

Немања Сарић 7/3

Лена Јеремић 7/3

Да сам ја наставница

Сви понекад маштамо да будемо нека друга личност у животу.

Када сам имала осам година, маштала сам да будем наставница. Понекад у слободно време волим да обучем мамину хаљину и да обујем мамине штикле, узмем своје свеске и књиге и глумим наставницу. Када бих била наставница, била бих смирена, добра према деци и фина. Понекад глумим наставницу, а моја бака се претвара да је ученица по имену Мила. Први час са њом сам радила падеже. Прво јој набројим падеже, затим она то понови. Затим јој објасним које питање стоји уз сваки од њих. Када јој испредајем падеже, задам јој реченице из којих она треба да их издвоји и да напише њихова имена.

Свако од нас машта да буде нека друга личност у животу, а ја бих била наставница српског језика.

Лена Станковић 6/1

Школа какву замишљам и желим

Хм... Каква би то била школа какву замишљам и желим? Никад нисам размишљао о томе превише, али сам неколико пута замишљао све то.

Школа какву ја прижељкујем и замишљам била би некако превише модерна, такорећи из будућности. Све би било пуно неких направа, робота, таблета, рачунара и осталог. Прво што ми на памет падне јесу **КЊИГЕ**. Сви знамо те муке ношења ранца пуног којекаквих књига и свезака... Уместо тих силних књига, пребацио бих све некако у виртуално. Сваки ученик би имао свој таблет или лаптоп са одређеном шифром коју само он и наставник знају. Наравно, Плеј продавница и остале ствари би биле под шифрама које само наставник зна. Када би неко урадио најбоље тест или се истакао у неким школским активностима, наставник би му откључао све што је закључано на таблету или рачунару на одређено време (на пример на 20 минута). Наредна ствар о којој сам размишљао била је настава на даљину (инспирисано тренутном ситуацијом). Настава на даљину би служила само за ученике који би били болесни или спречени у неком смислу да дођу у школу, да не би било свима нама познатог „Нисам био у школи“. Та настава на даљину би функционисала тако што би наставник или неко други донео ученików лаптоп или таблет, укључио видео позив и тако би ученик могао без проблема да присуствује настави. Наредна ствар била би један ситан али важан детаљ, а то су личне школске картице. Сваки ученик и наставник би имао своју личну јединствену картицу (као што има свој **ЈМБГ**). Када би се улазило у школу морала би да се скенира картица да не би случајно (мада су ти случајеви ретки) неко непожељан упао у школу. Онда бих увео школски ручак. Пошто сви знамо да ми деца увек једемо неке нездраве ствари за ужину, увео бих сваког дана школски ручак, углавном би то било нешто кувано попут пасуља, чорбица, паприкаша и тако даље.

То би отприлике било најсажетије могуће о томе какву школу прижељкујем и замишљам. Наравно да имам још пуно идеја, али разрадићу их неки следећи пут.

Мирослав Тимотић 6/3

МАЛИ ПЕСНИЦИ, СЛИКАРИ И ПРИПОВЕДАЧИ

Андријана Станић 4/1

Христина Младеновић 4/1

Пролеће

Топли сунчеви зраци ушли су у моју собу. Разбудила сам се и весело истрчала у двориште, запахнута мирисом љубичица. Птице су певале о пролећу.

Сјурила сам на ливаду надомак куће. Испред себе сам угледала диван зелени тепих посут белим радама. Благи ветрић је повијао уздрхтале гране дрвећа. Мали зелени скакавац је весело скакутао, а бумбар изводио пролећни лет. Осећала сам топлину пролећа, јер ме поветарац миловао по коси. Иза себе сам чула весели лавеж мојих куца. Лили, Бак, Луна и Леа су весело трчкарале по травнатом тепиху. Шарени фазани су се разбежали, јер се Лили силовито упутила ка њима. Пролеће се осећало у природи, у животињама, у мени. Све се радосно будило и оживело.

Волим пролеће, јер су дани дужи и топлији. Цвркут птица и топлина Сунца уливају у мене радост, јер сам по цео дан у дворишту на чистом ваздуху.

Ника Келерис 3/1

Да ли ми верујете !?

Док зора руди, пролеће се буди.
Сунце зрачи, док се не помрачи.

Пауци журе мреже да плету,
док све инсекте не поједу.

Мачке све јаче преду, млеко док једу.
Птичице цвркућу љубавни зов,
а пчеле зује медени пој.

Док потоци жуборе, пчеле се роје.
А ветрић дува, шума се љуља.

Радости мојој никад краја,
јер сам рођена месеца маја !
Мају, мају – мој родни крају!

Да ли ми верујете да сам дете
од главе до пете, што воли салвете!?
И зрикавце док зричу, и петлове док
се шепуре и кукуричу?

Ника Келерис 3/1

Димитрије Спасов 3/1

Да ли ми верујете?

Пече сунце.
Људи траже
заштиту у хладу.

А гле чуда,
патка као капетан
иза себе води
седам малих пачића
у колони.

Зачуђен возач,
узбуђени путници
посматрају призор.
Смех, граја...

А патка са младунцима,
надмена и јака,
пролази као права дама.

Аница Теофиловић 3/1

Андријана Станић 4/1

Христина Младеновић 4/1

Лена Јеремић 7/3

Дуња Јанковић 4/1

Андријана Станић 4/1

Лара Митрић 4/1

Ана Теофиловић 4/1

Чаробна ноћ

Свака ноћ је посебна и чаробна на свој начин.

Чаробну ноћ коју сваке године са радошћу дочекам је новогодишња.У окићеној кући пуној новогодишњих мотива, са мојом породицом дочекујем поноћ. Породично се играмо разних друштвених игара и уживамо у музици. Сто је пун различитих слатких и сланих ђаконија. Из рерне миришу мафини који ће бити главни специјалитет новгодишње вечери. Новогодишња јелка пршти од сјаја због разнобојних лампиона. Са зида као анимација висе сребрне пахуљице. Кревет је украшен новогодишњим прекривачем који ме због свог шаренила мами да седнем на њега. Дошао је и тај тренутак који смо сви једва чекали. Сви заједно смо пожелели да будемо здрави и успешни, а родитељи су сестри и мени пожелели да будемо одлични ђаци. Тата је у ваздух бацао ватромет који је био шарених боја.

Новогодишња ноћ је посебна ноћ која ми остане дуго у лепом сећању.

Милица Теофиловић 6/1

Марија Стефановић 8/1

Моја мама

Мама воли мене, а ја волим њу.
То је радост коју воли свако.

Њен осмех је бескрајно нежан,
па га чувам ко пахуљу снежну.

Облачи се као права дама,
зато јој завидим са свих страна.

Није јој равна ни мис дама,
јер је она права мама.

Милица Теофиловић 6/1

Да ли ми верујете?

Вирус хара земљом мојом,
Хвала друже из Кине
на подршци и помоћи твојој.
У мојој Србији лепој,
Када болест свуда вреба
Подршку и помоћ дају кинески вршњаци,
Баш онако и кад треба.

Радован Млађеновић 4/3

Моја учитељица

Моја учитељица је драга и фина,
увек помаже радо свима.
„Учите, учите!“, она каже,
то у животу пуно помаже.

Ми смо њени ђаци,
прави другаци,
и кад проблема има
лако се носимо с њима.

Учимо вредно, као тим
и бићемо најбољи сви.
Биће мали ђаци пуни знања,
учитељици захвалност и признања.

Наши први школски дани
пуни нових дешавања,
остаће нам у срцима
као најлепша сећања.

Учитељица нас ичи
да је знање право богатство душе
и зато је важно да деца уче!

Алекса Анђелковић 3/1

Пролеће

Ура, стигло нам је пролеће! Сви смо срећни и радосни, баш као и пролеће.

Природа се буди. Благи поветарац лагано њише пролећно цвеће и разноси опојни мирис свуда около. Сунце обасјава зелену траву по којој су расути жути маслачци и беле раде. И нас децу Сунце мами напоље. Поред прелепог цвркута птица, чује се весела дечија граја. Лептири и вредне пчеле неуморно лете по пољани, као да се по њој играју. По ведром небу, прошараном необичним облацима, лете јата птица које долазе са југа. Посебно волим да играм тенис и кошарку у дворишту, као и да возим бицикл. И трава мора да се коси, па ја радо помажем тати. У пролеће, у мају је и мој рођендан. То још више улепшава пролеће.

За мене је пролеће најлепше годишње доба, јер је мирисно, расцветано и Сунцем обасјано. А стижу и трешње које обожавам.

Алекса Анђелковић 3/1

Издавач:
ОШ „Свети Сава“, Врчин, 29. новембра 15, 11224 Врчин, телефон: +381 11 8053467, os-svetisava.edu.rs, e-mail: os-svsava@mts.rs

За издавача:
Добрица Синђелић, директор школе

Главни и одговорни уредник:
Марија Старчевић, професор српског језика и књижевности